

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1610/2019
03.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Николић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства финансија, Управе царина, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради поништаја споразума и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4952/2018 од 04.12.2018. године, у седници одржаној 03.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4952/2018 од 04.12.2018. године, као о изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4952/2018 од 04.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10039/17 од 16.03.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиоца и поништен споразум о мирном решавању спора закључен 13.02.2015. године у Суботици између АА из ... и Државног правобраниоца, као законског заступника Републике Србије, Министарства финансија и Управе царине Београд. Ставом другим изреке, делимично је усвојен захтев тужиоца и обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име накнаде материјалне штете износ од 1.553.671,00 динар, и то 905.964,00 динара на име разлике вредности аутобуса, са законском затезном каматом од 21.07.2009. године, када је штета настала па до исплате; износ од 647.707,00 динара на име висине изгубљене добити за период од 06.10.2009. године па до 11.06.2010. године, са законском затезном каматом почев од 21.07.2009. године, када је штета настала, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име разлике вредности аутобуса исплати износ преко досуђеног у ставу другом изреке до траженог износа од 1.249.024,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 242.280,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана када наступе услови за извршење па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4952/2018 од 04.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке у делу алинеје два, којом је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде матреријалне штете исплати 647.707,00 динара на име изгубљене добити за период од 06.10.2009. године до 11.06.2010. године, са законском затезном каматом од 11.06.2010. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен захтев тужиоца да се поништи споразум о мирном решавању спора закључен 13.02.2015. године у Суботици између АА из ... и Државног правобраниоца као законског заступника Републике Србије, Министарства финансија и Управе царина Београд, као неоснован и у делу става другог изреке, алинеја један, тако што је одбијен захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете плати 905.964,00 динара, на име разлике у вредности аутобуса, са законском затезном каматом од 21.07.2009. године, када је штета настала до коначне исплате, као и у делу алинеје 2. става другог изреке, тако што је одбијен захтев у односу на законску затезну камату на износ од 647.707,00 динара за период од 21.07.2009. године до 11.06.2010. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртном изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 174.780,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана када су наступили услови за извршење до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Чланом 404. став 1. ЗПП, прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите, о којој је одлучено побијаном пресудом, је накнада штете због изгубљене добити за период од 06.10.2009. године до 11.06.2010. године, у ком периоду тужилац није могао да се бави превозничком делатношћу, због незаконитог и неправилног рада органа тужене. О праву тужиоца и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права, члана 154, 172, 189. и 277. Закона о облигационим односима, које одлуке су у складу са правним схватањем изражен кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

С обзиром на то да у овом случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 29.05.2015. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 647.707,00 динара.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је у овом случају вредност предмета спора побијаног дела 647.707,00 динара, што представља износ испод граничне вредности од 40.000 евра у динарској противвредности на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић